

Adrian Oprescu

TOMI

o poveste

Ilustrații de
Catherine Berindei

HUMANITAS
junior

Cuprins

Un pui de lup cu labele prea groase / 5
Casa lui Tomi / 9
Ce mănâncă un câine / 13
Prima excursie cu bicicleta <i>sau</i>
Cum se distruge un lan de lucernă / 17
Cum face pipi un câine matur / 21
La scăldat / 25
Tomii dă iama printre pisici și iepuri de casă / 29
Haimanaua / 33
Excursia. Ospățul din luminișul pădurii / 37
Rateuri cu iepuri / 43
Prima zăpadă / 47
Luptă de câini / 51
Porcii de la moara unchiului Trică / 57
Prizonier la moară. Regăsirea / 61
Pielea de bou. Tomi ca hoț / 65
Distracție de câine / 69
O noapte în foi de porumb / 73
Sub ocupație / 77
Tomi și Gabriel / 81

Un pui de lup cu labele prea groase

Într-o zi de primăvară tata s-a întors acasă ținând în brațe un câțel. Nu știu nici acum de unde îl luase. Mare bucurie. L-am trecut de la unul la altul. Tata ne-a spus că-l și botezase. Îl chema Tomi. Mic, prietenos și cu aspect de pui de lup. Numai că vârfurile urechilor nu erau drepte, cum le au lupii. Era tare simpatic. Probabil pentru că era caraghios. Avea labele groase, disproporționate față de restul corpului. Îți venea să râzi când îl studiai. După două zile de răsfăț, una dintre urechi și-a îndreptat vârful. După alte două zile, cealaltă a urmat-o. Acum începea să se apropie și mai mult de un lup. Era maroniu, cu o nuanță care se închidea pe spinare.

Ne jucam cu el pe rând sau toți odată. A învățat repede să fie iute în mișcări, pentru că îl hărțuiam stând în jurul lui. Știa că ne jucam și nu mușca atunci când apuca mâna unuia dintre noi. Însă, chiar dacă încă de lapte, dinții lui erau foarte ascuțiți și îi simțeam. După joacă, se așeza pe podeaua bucătăriei, cu capul între labele lui groase, și ne observa toate mișcărilor. Cu mare atenție. Am început să-l studiez. Își plimba ochii când după unul, când după altul. Dar cel mai

surprinzător era jocul urechilor: ba amândouă îndreptate în față, ba amândouă spre lături, fiecare în partea ei. Mie mi-ar fi plăcut tare mult ca una să fie îndreptată către față și cealaltă într-o parte. Și, dacă s-ar fi putut, cu schimbul. Dar nu era așa. De îndată ce o ureche se îndrepta înainte sau pleca într-o parte, cealaltă o urma imediat, în aceeași direcție. Am tras concluzia că exista ceva necesar în mișcarea urechilor lui Tomi, „ceva“ pe care eu unul îl regretam. În cele din urmă a trebuit să accept că era condamnat la simetrie. Dar ce făcea el când urmărea cu privirea tot ce se mișca în jur și când se ajuta și cu urechile? Se impunea o singură concluzie: observa și învăța.

Am primit într-o zi vizita lui Dumitrescu, mecanicul. Avea ceva important de discutat cu tatăl meu. A zărit cățelul și l-a luat în brațe. A început să-l studieze și să-i pipăie labele cele groase. L-a mângâiat. Apoi a declarat că labele acelea disproporționate anunțau că puiul va deveni un dulău pe cinste. Unul deosebit de mare. Mai târziu s-a dovedit că nu se pricepea numai la mecanică.

Tomi a devenit distracția tuturor. Era teribil de jucăuș. Făcusem rost de o cârpă mare și solidă. I-o vânturam în față până reușea s-o agațe cu dinții. Puteai apoi să-l învârtești în aer cât voiai. N-o mai lăsa. Când te plectiseai și părăseai cârpa, o scutura câtva timp mârâind, până înțelegea că nu mai voiai să te joci. Atunci lăsa cârpa și te apuca pe la spate de tendonul lui Ahile cu dinții lui ascuțiți. Așa te anunța că el ar mai fi vrut să se joace. Mare ștregar!

Casa lui Tomi

Tomi trebuia să aibă și el o casă a lui, așa că a fost comandată o cușcă în toată regula, acoperită cu carton gudronat. Pentru moment, era mult mai mare decât ce-i trebuia lui. L-am invitat să-i facă inaugurarea. N-a vrut să intre. Cu cât îl apropiam de cușcă, cu atât se lăsa mai tare pe picioarele din spate și se împotriva cu cele din față, lăsând dâre adânci în pământ. L-am luat în brațe și l-am băgat înăuntru. A ieșit imediat afară. Atunci mi-a venit ideea să-i fac în cușcă un pat de fân. S-a uitat curios la mine cum așezam fânul, bătându-l ușor cu mâna, pentru ca paiele rebele să se așeze cuminiți lângă celelalte. Când am terminat, l-am invitat iar, mângâind fânul cu mâna și lăudându-i culcușul cel nou. A intrat singur, s-a învârtit puțin adulmecând locul și s-a culcat pe fân. Și-a pus capul pe labe și m-a privit pe sub sprâncene, să vadă dacă sunt mulțumit. Eram foarte mulțumit. Îmi era limpede că inaugurarea fusese făcută și că Tomi devenise conștient că avea o casă a lui.

Stimulat de succesul repurtat, nu m-am oprit aici. Cușca trebuia să aibă și o ușă. O ușă cu totul specială. Aveam pe terasă, sub un șopron care adăpostea tot